

A la recerca del foc:

Amèrica,

AMERICA

 Enric Vicedo

Ara que es parla tant de clonació no és mal moment per referir-nos als tipus imperfectes de clonació: aquells que només imiten els pitjors aspectes d'una societat. Sens dubte, el nostre referent oscil·la entre la mediterrània (prendre la fresca a la plaça amb els nens i els gossos buixint; les tertúlies de cafè; la carta escrita a mà) i el tipus de vida americà (l'aire condicionat; els *talk-show* i el correu electrònic). Aquesta darrera opció fa camí molt més ràpidament que l'altra. El *pay per view* esdevé pràcticament un dret humà. En el fons es tracta de considerar la nostra independència econòmica: només faltaria que ens haguessin de regalar el pa i l'espectacle.

Segurament, un dels aspectes que caracteritzen la societat americana és la seva contribució a la cultura musical. L'èxit del Hollywood dels anys quaranta o dels musicals de Broadway en són un bon exemple. La música és molt més clau del que sembla. En un dels episodis de màgia televisiva produïts per Spielberg, un dofí experimentava processos que podien dur-lo a una mort inevitable. Ràpidament, es traslladà l'animal a la base caribenya d'un científic especialista en aquests animals. L'home de ciència, en rebre els visitants, servia refrigeris i oferia la possibilitat d'escoltar música, i no totes les músiques eren presents: *jazz*, *zydeco*, *blues*... Eren al segle XXI i molts sorolls no havien sobreviscut.

La capacitat de capturar informació és un dels trets que configuren les societats que anomenem avançades. Per això, la digitalització de l'audiovisual causa admiració per la possibilitat d'accedir a més i més emissions d'àudio o de televisió. Ara, un bon comandament a distància és aquell que pot memoritzar fins a mil canals de televisió. No seria fantàstic poder triar entre mil partits de futbol cada cap de setmana, o cada dia, o cada segon? Quants partits es podrien ubicar en una pantalla dividida en seccions amb la possibilitat de seguir els moviments d'un punt-pilota? I, amb un

comandament a distància especial, no seria possible transferir una pilota d'una secció de la pantalla (és a dir un partit) a una altra (un altre partit) i veure partits virtuals: que es juguen sense o amb dues pilotes? Quina seria la quota? Mil pessetes o un milió —mil partits visionats simultàniament a mil pessetes cadascun: un milió!

Si la capacitat de capturar informació defineix les societats avançades, la capacitat de crear i difondre missatges complexos caracteritza les societats civilitzades. No cal ésser gaire viu per reconèixer que la música de *jazz*, *zydeco* o *blues* mostra una riquesa estructural molt més gran que moltes músiques que es ballen i que sonen a les FM que ens envolten i que, malgrat que no les sintonitzem, les sentim fins i tot en alguns transports públics.

Si ens decidim a escoltar la FM des dels auriculars d'un petit receptor des de mitja hora abans d'arribar a un aeroport de la costa est dels Estats Units, un món divers i ric anirà passant si anem canviant de sintonia. Aquesta riquesa esdevindrà més gran quan ens desplaçem ja per la ciutat. La música és molt més clau del que sembla.

Moltes vegades costa de definir l'encant de ciutats com Nova York, on al costat de barris benestants hi ha zones depauperades i marginades per un capitalisme salvatge. Segurament, l'encant de Nova York no té a veure amb els gratacels ni amb els museus. La riquesa rau en la gent que l'habita, amb la forma que té d'expressar-se, de viure, i —perquè no?— de fer música. Quan pots sintonitzar lliurement diverses emissores de música de *jazz*, de salsa o de música de Jamaica, t'adones que ets en un espai diferent al que estàs acostumat, et trobes en un lloc on el concepte urbà ultrapassa les habituals llistes d'èxit i els neguits dels embussos. Davant d'aquesta diversitat, hi ha moments en què en el fons penses que tal vegada l'aventura humana val la pena.